

கட்டித் து நடுவில் ஆடும் ஊஞ்சலில்  
சோதித்து வதைத் துணைப்பொற் சிலகைள் போல்  
துணைவனும் அன்புகொள் துணைவியும் இருந்தனர்!  
உணவு முடிந்ததால், உடையவள் கணவனாகக் குக்  
களிமயில் கழுத்தின் ஒளிநிகர் துளிரும்,  
சுண்ணமும் பாக் குத் துளும், கமழும்  
வண்ணம் மடித்து மலர்க்கை ஏந்தினாள்.  
துணைவன் அதனை மணிவிளக் கெதிரில்  
மாணிக் கத்தை வதைத் துப்போல் உது  
சிவக்கச் சிவக்கத் தின்றற்கொண்டிருந்தான்.  
ஆயினும் அவன் உளம் அல்லலிற் கிடந்தது.

"கடேடான் நண்பன்; சீட்டு நாட்டினி  
நீட்டினனே தொகை! நீட்டினான் கம்பி;  
எண்ணற்ற மைப்து வண்பொற் காசுகள்  
மண்ணாயினஎன் கண்ணே" என்றான்.  
தலவைன் இதனைச் சாற்றி முகிக் குமுன்  
ஏகாலி அவர் எதிரில் வந்து  
கடிக் என்று குழறினான்; அழுவான்.  
உழைத்துச் சிவந்ததன் உள்ளங்கைகள்  
முழுகக் அவனது முகத்தை மறைத்தன.  
மலநைகர் மார்பில் அலநைகர் கண்ணீர்  
அருவிபோல் இழிந்தது. "தெரிவி அழாதே  
தெரிவி" என்று சபைபினான் தலவைன்.  
"நிறுந் திரண்ட அருப்படி நில சிதையாமல்  
ஆற்றில் வளையுத்துக் காற்றில் உலர்த்திப்  
பெட்டிப்போட்டுக் கட்டி வதைத்தேன்.  
பட்டாளத்தார் சட்டயையும் குட்டயையும்  
உடன் இருந்தன; விபிந்தது பார்த்தேன்.  
உடல் நடுங்கிற்றே! ஒன்றும் இல்லை"  
என்று கறினான் ஏழை ஏகாலி.

அல்லல் மலிந்த அவ்விடத்தில்,  
வீட்டின் உட்புறத்து விளநைத்தான்  
இனிய யாழிசை கனிச் சாறு போலத்  
தலவைன் தலவையிதைத் தழுவலாயிற்று.

"நம் அரூம் பண்ணும் நல்லியும் உள்ளே  
கும்மாளமிடும் கொள்ளையோ" என்று  
தலவைன் கடேடான். தலவை "ஆம்" என்று  
விசையாய் எழுந்து வீட்டினுட் சென்றே  
இசையில் மழ்கிய இருபணைகளையும்  
வருந்தப் பசீ வண தமிழ் இசையை  
அருந்தா திருக்க ஆணை போட்டாள்.

Written by  
Monday, 25 August 2008 11:54 -

---

தலைவன் பால் வந்து தலைவி கும்பினி.  
மகளொடு வீணை வாசித் திருந்த  
நாலாவது வீட்டு நல்லி எழுந்து  
கட்டத்துத் தலைவர் கொலுவை அடந்தான்.  
"என்ன சதீ?" என்றான் தலைவன்.  
நல்லி ஓர்புதுமனை நவில லுற்றான்.

"கடலின் அலகைகள் தொடர்வது போல  
மக்கள் சந்தகைக் கு வந்துசேர்ந்தார்கள்.  
ஆடவர் பற்பலர் அழகுப் போட்டி  
போடும்வார் போலப் புகுந்தனர் அங்கே!  
என்விழி அங்கொரு பொன்மலர் நோக்கி  
விரைந்தது; பின் அது மீளவில்லை.  
பின்னர் அவன்விழி என்னகை கொன்றது;  
என்னுளம் அவனுளும் இரண்டும் பின்னி;  
நானும் அவனும் தனும் சுவையும்  
ஆனோம். இவகைகள் அகத்தில் நேர்ந்தவை.

மறுநாள் நிலவ வந்தது கண்டு  
நல்லிக் காக நான்தெருக் குறட்டில்  
காத் திருந்தனே; அக் காளை வந்தான்.  
தனோள் வீட்டின் எண் திரிவி என்றான்.  
நான்கு - எனும் மொழியை நான் முடிக் குமுன்  
நீயா என்று நடுநுத்தோள் தொடர்புப்  
பயிலுவ தானான் பதட்டன்; என்றன்  
உயிரில் தன் உயிர் உருக்கிச் சேர்த்து  
மறைந்தான்" என்று மங்கை என்னிடம்  
அறந்தான். உம்மிடம் அவள் இதகைக் கிற  
நாணினாள். ஆதலால் நான் இதகைக் கிறினேன்  
என்று நல்லி இயம்பும் போதே  
இன்னலிற் கிடந்த இருவர் உள்ளமும்  
கன்னலின் சாற்றுக் கடலில் மழ்கின.

"நல்லியே நல்லியே! நம்பெண் உன்னிடம்  
சொல்லியது இதுவா? நல்லது நல்லது,  
பெண்பெற்ற போது பெருமனை பெற்றோம்.  
வண்ணமணீ வளர வளர, எம்  
வாழ்வுக்கு உரிய வண்மை பெற்றோம்;  
ஏழ்நரம் புகொள் யாழ்ப்போல் அவள் வாய்  
இன்னான் இடத்தில் என் அன்பென்று  
சொன்னதால் இன்பம் சீழ்ப்பெற்றோம்.  
என்மகள் உள்ளத்தில் இருக்கும் தயனின்  
பொன்னடி தனில் எம் பொருளெல்லாம் வதைத்தும்,  
இரந்தும் பெண்ணை ஏற்றுக் குடித்தனம்  
புரிந்திடச் செய்வோம் போ" என்றுரைத்தான்.

Written by  
Monday, 25 August 2008 11:54 -

---

தலவை சாற்றுவாள் தலவை னிடத்தில்.  
"மலபைபோற் சும்நதஎன் வயிறற்றில் பிறந்தபெண்  
நல்லியிடத்திற் சொன்னாள். இதனைச்  
சொல்லும் போதில் எனச் செல்வியின் சொற்கள்  
மூலலவை சினவோ! மூத்துப் பற்கள்  
நிலாவீ சினவோ! நீ ல விழிகள்  
உலவாமீ ன்போல் ஒளிவீ சினவோ!  
நான்கடே கும்பறே பறெறிலனே" என்று  
மகள்தன் மணாளனைக் குறித்ததில்  
இவரகட்கு இதனை இன்பம் வந்ததே!

<http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp166a.htm#dt216>